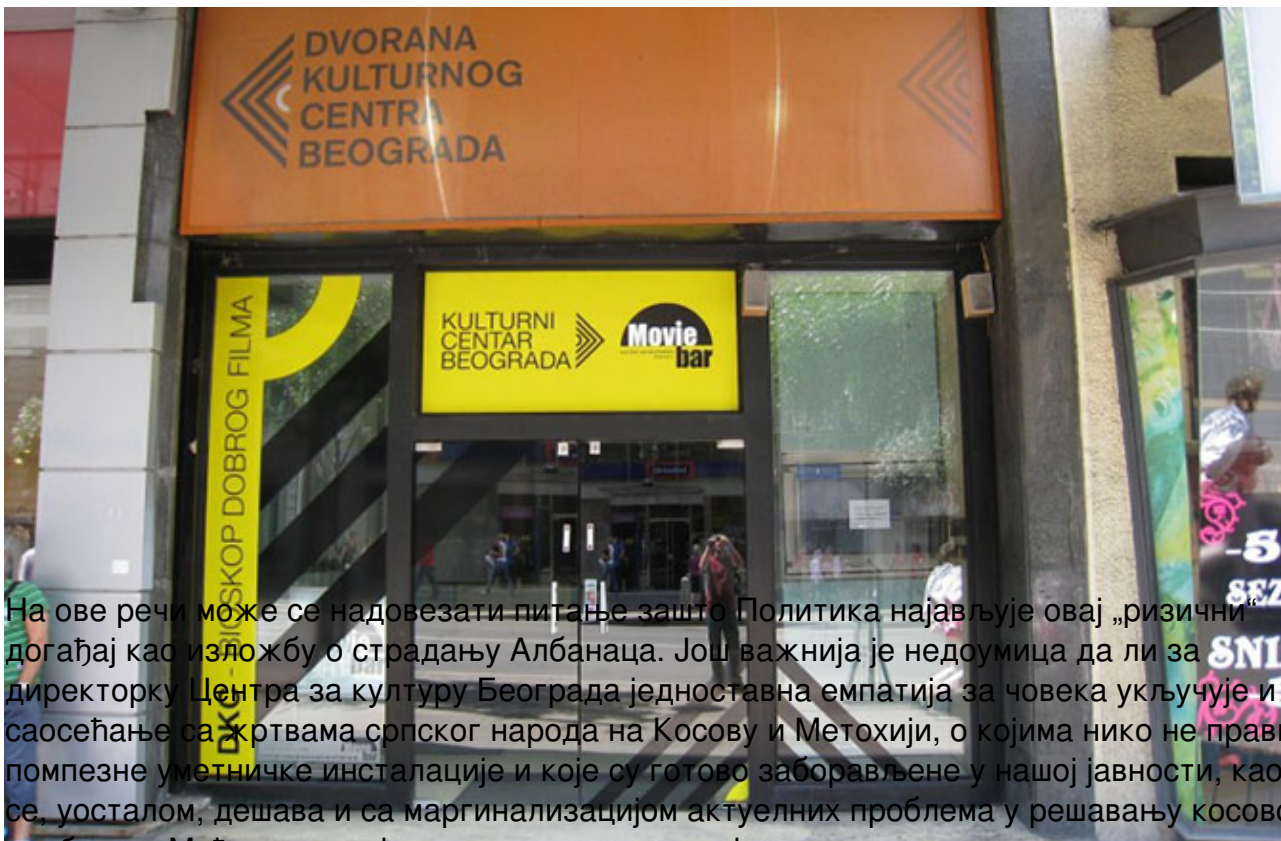

Пише: Маринко М. Вучинић
среда, 18 децембар 2013 18:18

У најави изложбе о страдању Албанаца који су били жртве злочина паравојне јединице „Шкорпион“ у Подујеву марта 1999. године директорка Културног центра Београда Миа Давид написала је уводне реченице које најпластичније оцртавају став тзв. грађанске политичке опције у односу на потребу наше јавности да се суочи са недавном прошлошћу. „Али испред свега то је прича о личној трагедији. Зашто је онда ово пројекат висиког ризика? Зашто не можемо да имамо емпатију за патњу другог без постављања питања о националности. Тек тако емпатију за човека. Зашто имамо потребу да ставимо тег на другу страну да изједначимо. Сваки грађанин има право да зна и другу страну“.

На ове речи може се надовезати питање зашто Политика најављује овај „ризики“ догађај као изложбу о страдању Албанаца. Још важнија је недоумица да ли за директорку Центра за културу Београда једноставна емпатија за човека укључује и саосећање са жртвама српског народа на Косову и Метохији, о којима нико не прави помпезне уметничке инсталације и које су готово заборављене у нашој јавности, као што се, уосталом, дешава и са маргинализацијом актуелних проблема у решавању косовског проблема. Међутим, реч је о толико пута изнетој тврдњи да под кринком заступања великих универзалних вредности и бризи за човека морамо пре свега почистити у свом дворишту и суочити се са злочинима почињеним у име српског народа (иако се ради о политици тадашњег владајућег режима и његовог начина решавања косовског питања), а истицање неопходности да се пише и говори о злочинима почињеним над Србима жигоше се као недопустива релативизација и стављање тега на другу страну.

Ако то не радимо, како ћемо остварити целовит увид у истину о догађајима на Косову и Метохији у време деловања тзв. ослободилачке војске Косова и након повлачења снага

Политикантска провокација - хоће ли бити изложбе у Приштини?

Пише: Маринко М. Вучинић
среда, 18 децембар 2013 18:18

ЈНА и у време рушилачких похода из 2004 године када је само настављено страдање и егзодус Срба. То није стављање тега на другу страну, већ само захтев да се сагледава укупни контекст историјских и друштвених дешавања на Косову и Метохији.

Миа Давид

Додатни проблем је што ни ми у нашој јавности не говоримо више о страдању Срба на Косову и Метохији, па не можемо очекивати да то чини уместо нас неко други. Пре неколико дана је готово нечујно, осим неколико написа у штампи, обележена деценија и по од убиства шесторице младића у Пећи када је и наговештено каквом ће прогону бити изложени Срби из овог града и у целој покрајини. И гробови ових страдалника су уништени, као и готово сви трагови присуства Срба у овом граду, у коме је их некада живело више од 20000. Да ли је ова годишњица и трагична судбина Срба из Пећи била прилика да Културни центар Београда и Хартефакт фонд организују изложбу о овом злочину албанских терориста и не само о њему.

Политикантска провокација - хоће ли бити изложбе у Приштини?

Пише: Маринко М. Вучинић
среда, 18 децембар 2013 18:18

Љубиша Ристић, отац убијеног младића Светислава Ристића, поводом нашег односа према овој годишњици изрекао је по нашу јавност и друштво опомињуће речи: “Нико није изразио ни најмању спремност да учини конкретан корак да се убице пронађу и приведу правди. И ја то доживљавам као да нам децу поново убијају. Једина кривица наше убијене деце била је што припадају српском народу. Међународна јавност се тада није згражавала над овим злочиним. Али ни домаћи душебрижници. Нико. Ни онда. Ни данас. Ми, родитељи препуштени смо сами себи. Одбачени и понижени. Замислите како је родитељу кад му убију дете, а никог осумњиченог. Никог осуђеног. Како је, можете ли да претпоставите да се са у таквом суровом реалношћу живи“.

Треба само упоредити ове потресне речи унесређеног оца са хипокризијом и лицемерством коју можемо јасно препознати у одговору директора Хартефакт фонда А. Носова, не случајно изабраног директно од Националне задужбине за демократију из Вашингтона, на јасно постављено питање новинара *Политике*: да ли овај фонд намерава да организује сличне изложбе у Приштини на којима би се могли видети албански злочини над Србима. Његов одговор има истоветну „аргументацију“ као и уводно слово Мије Давид. “Фонд се не бави организовањем поставки, већ кроз свој рад дуже од четири године подржава уметничке иницијативе које се баве покретањем тема из прошлости. Спремни смо да подржимо све уметнике који делују у овој области. Подршка ангажованој уметности и радовима који комуницирају о важним друштвеним питањима је у основи нашег деловања“.

Политикантска провокација - хоће ли бити изложбе у Приштини?

Пише: Маринко М. Вучинић
среда, 18 децембар 2013 18:18

